

Tel. (972) 20 25 24 - Fax (972) 20 22 03 Av. França, 61 - 17007 GIRONA

Preus especials en tots el serveis de l'hotel

COSTABELLA
HOTEL

La cita
Somniar com ens agradaria ser
som. Juliana Russo. Escriptora
nord-americana.

L'anecdota ri

Una d'aquelles tardes d'Urgències en les quals no s'arriba a donar l'abast, entra una auxiliar en un box i al pacient que hi ha li posa el termòmetre sota l'aixella. Al cap d'una altra estona entra una infermera i li posa un segon termòmetre a l'altra aixella. El senyor, veient-les tan enfimades no els diu res. Alshores, entra el metge i exclama: "Què és això... una nova manera de prendre la temperatura?".

Saben que...
Per demanar llicències o permisos per
raons familiars, quan es parla dels pri-
mer o segon grau de consanguinitat,
segons l'article 915 i següents del Codi
civil, ens referim alsavis, pares, fills, nets
i germanys, i quan es parla del primer o
segon grau d'afinitat ens referim alsavis
polítics, pares polítics, cònjuge, fills del
cònjuge que no siguin comuns i cunyats.

Assessoria Jurídica.

***Altres maneres com demanen**
per alguns metges de l'Hospital:
-Dr. Grimaldos:

Carta a l'Estèr, però no d'amor (o sí?)

Hi havia una vegada un pobre resident que, per capricis del destí o d'algun dels seus superiors, havia de preparar durant el mes d'agost una sessió clínica d'ambit català que havia de tenir lloc tot just contra el seicembre. El tema era complex, però així d'entrada no espantava gaire al nostre protagonista, perquè s'havia fet tot un pla de treball. Més o menys era aquest: "Un cop tingui fet el resum del cas clínic, em caldrà anar a la biblioteca per buscar la bibliografia que em caïa. Faré un Medline amb les paraules clau i així trobaré els articles més recents que parlin de la patologia en qüestió. Segurament, la majoria els trobaré a les revistes que es reben habitualment, però si les falta les podré demanar a fora, a d'altres biblioteques amb les quals tinc intercanvi. I, a més, si em sobra temps puc fer consultes per internet o fullar algun dels manuals o llibres que hi ha". I així fou, dit i fet.

A la biblioteca, però, una sorpresa; una carta nova se'l mirava interrogativament. El resident li adreça una pregunta encurtida: "Però tu no estaves de *secre* a la planta...?".

-Sí, però com ara l'Estèr fa vacances i no té substituïda, passo una estona per obrir i recollir la correspondència.

-Saps si aquesta revista la tinc aquí? - No l'ho sé dir...

-Però podria ser que en tinguéssim algun número? - Potser, vés a saber...

-I si hagués de demanar-ho fora? - Fora? Si tu em diguessis on s'ha de trocar...

-Saps a quin any tinc els discos de Medline? - Això no ho sé, potser el doctor Álvarez...

-Saps com puc connectar amb Internet? - Uf...!

"Malament!" pensa el nostre heroi, però resolgué que la situació de vacances, comprensible (o no?) a Girona, no es podia repetir a la gran capital. I decidí dirigir-se cap a la biblioteca d'un dels pous de ciència que hi ha repartits pel Cap i Casal. Els bons ànims inicials, però, s'anaren fent cada dia.

-On tinc el lloc de les revistes? - Allà a la cantonada. Tu mateix!

-Podré consultar el Medline? - Uf, la que que hi ha!

-Buscar un article? - Pots cercar entre les llistes. Hi ha alguna que altra escala per abastar les més altes, però solen estar molt buscades. Que tinguis sort!

-Per fer una comanda d'intercanvi entre biblioteques? - Surt molt car, noi. El surt més a complicitat molt bé que és el que realment t'interessa. I pensa que a l'estiu...

I així tot de pegues, traveses i d'altres obstacles. De tornada, assegut al vago de la ineluctable RENFE, amb el sotraguig, ama madurant un clar pensament: "Ep, nano, t'ern recordes?, a Girona, sempre que he anat a la biblioteca, l'Estèr m'ha rebut amb un somriure. I no sols això, sense esperar que jo li digués res, ja em preguntava que em calia! I les primeres passes pel Medline, recordo que amb ella a la vora no hi havia mai cap problema! I després de la recerca, si em calien números endarrere-rits..., fixa't que no posava mai cap pega per anar a cercar-los al magatzem. I per als intercanvis bibliotecaris, era genial! No se com s'ho feia, però sempre em trobava l'opció més barata: si en aquesta o a l'altra...". I llenguà un fort sospir. Dolça Estèr (de Catalunya), bibliotecària del meu cor, quan del Trucia tallaves d'enyorança hom es mor! Un resident agraït.

AIXÒ ÉS **EL NOSTRE HOSPITAL**

Revista de l'Hospital Universitari de Girona Doctor Josep Trueta

Pintors de casa

Treballadors del centre mostren la faceta d'artista

Pintar per distracció, inspiració o vocació. La majoria dels artistes que han participat en la primera exposició de pintura i dibuix de l'Hospital agafen el pinzell per afició les seves hores lliures. Dels 31 quadres presentats, la tècnica de l'oli és la més utilitzada, seguida del carbó.

El jardiner del centre, Francesc Fornés, que pinta des de fa un any i mig, s'ha decantat pel realisme i l'impressionisme. Li agraden les teles de Pissarro i Courbet. "Pintar em tranquil·litza molt. M'equilibra.", assegura Fornés, que en aquest art és autodidacta. Va comprar fascicles de pintura "però m'he quedat amb les lliçons mínimes perquè barrejo els colors a la meua manera". Francesc Forné s'ajuda de la tecnologia quan utilitza la paleta de colors del pro-

grama Windows per comprovar les diferents combinacions cromàtiques. Forner pinta a casa i afirma que no pot sortir amb el cavallet perquè "encara faig grans desastres".

L'únic aquarel·lista

L'oftalmòleg Francesc Tarrús també fa un any i mig que dedica moltes nits a la pintura. No ha seguit cap curs "però sempre m'havia agradat", diu. És l'únic participant amb la tècnica de l'aquarel·la. "És més ràpida i no necessites gaire material. És clar que no et permet corregir". Tarrús plasma els paisatges gironins, encara que un dels que ha exposat

és del Nord, de quan va anar a un congrés a Santander. Les seves preferències pictòriques es troben entre els aquarel·listes catalans: Zeferino Oliver, Martínez Lozano i Fuster.

Excursionisme i pintura

La infermera de la UCI Rosa de la Cueva comparteix l'excursionisme amb la pintura. "De fet, prefereixo la muntanya. Pintar em va bé per a la ment", assegura. Fa dos anys que pinta, des que un dia va decidir entrar a la sala que hi ha a dalt del centre excursionista de Porqueres, on es fan cursets de pintura. Fa paisatges i natures mortes. Confessa que li fa ver-

gonya sortir a l'exterior, així que fa fotografies i després les pinta. A la Rosa li agraden els clàssics i molt especialment Zurbarán.

Manel Caamaño, del servei d'Electromedicina, fa cinc anys que pinta paisatges, però des d'un ambient més íntim. "Em surten de la ment o els copio de postals, però no surto fora. Pinto sempre al costat de l'equip de música". Ara fa algun temps que no toca la caixa de pintures "perquè vaig a ramalades", afirma Caamaño, que no ha anat mai a classe. "Observo molt com pinten els altres". Velázquez i el Greco són els pintors que més li agraden.

Fins el Nadal

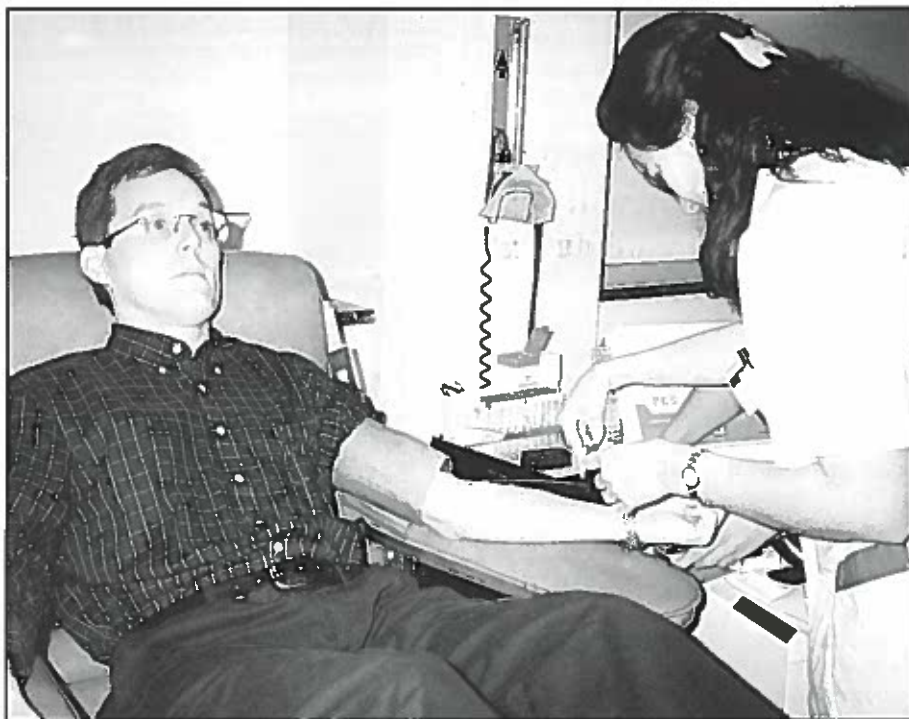
Les pintures, algunes a la venda, es poden veure fins el Nadal a l'entrada principal de l'Hospital.

La centrifugadora de sang

L'Hospital estrena la plasmafèresi

L'Hospital ha inaugurat el primer programa de plasmafèresi de Catalunya. Un centenar de persones ja s'han apuntat per ser donants de plasma. Els responsables del programa també compten amb un autocar per desplaçar-se a d'altres municipis per recollir donacions.

Ara com abans, el Banc de Sang realitza la promoció i les extraccions de tota la demarcació encara que el procés de manufacturació ha quedat centralitzat en el Centre de Transfusions i Teixits de Catalunya de l'Hospital de la Vall d'Hebron. Una vegada consolidat el canvi que va representar el traspàs de funcions i de personal, el Banc de Sang de l'Hospital ha estrenat la plasmafèresi. Els responsables del Banc impulsaran una campanya de captació de donants atès que aquesta modalitat d'extracció és més llarga (aproximadament una hora) i també per crear una llista de donants. En aquest tipus d'extracció, que es fa mitjançant la màquina de plasmafèresi, al do-

nant se li extreu el plasma i d'aquesta manera la sang retorna amb tot el seu volum. El plasma obtingut es congela i es guarda en quarantena en el Banc de Sang de l'Hospital. Quan torni el donant, i si les anàlitzes de les donacions anteriors són normals, el primer plasma quedarà alliberat.

L'objectiu és millorar la seguretat de les transfusions, segons explica el cap del Banc de Sang, Joan Profi-

tós. De fet, el plasma es pot guardar durant un any a menys de vint graus. És previst que el mes de desembre, el Conseller de Sanitat i Seguretat Social, Eduard Rius, inauguri aquest nou programa a Girona. La Germandat de Donants de Sang es traslladarà a la segona planta del Pavelló de Govern de l'Hospital on també s'instal·laran l'Associació d'Hemofília de Girona i la Federació Catalana de Donants de Sang.

Tenir cura fins acomiadar-nos

La vida és el més gran somni...

Tot i tenir cura de cada persona que està malalta, d'una manera individual i única, hi ha pacients que ens comuniquen un missatge especial. He compartit moltes vivències i molts pacients m'han fet reflexionar de veritat. Avui deixeu-me escriure el comiat que vam viure ara fa un any l'equip de professionals de la 9. Encara hi havia el Servei de Pneumologia.

A l'habitació 911B hi havia la senyora Dora. Així és com volia que li diguéssim. Tenia una neoplàsia al pulmó esquerre i ella ho sabia. Com que el seu estat era greu, l'equip mèdic havia pensat fer-li una intervenció i obrir-li una finestreta al pericardi..., però després de diferents proves i consultes a diversos especialistes: cardiologia, cirurgia, etc., i vista la seva gravetat, no li van poder fer. Llavors es va consultar també la Unitat del Dolor, que li van posar analgèsia, per alleugerir-li el patiment. Ella concixia la seva gravetat i els fills van voler que els últims dies els passés a casa seva, acompanyada de la seva família. Mai no va perdre la serenitat i el somriure.

Tot l'equip de professionals de tots els torns va estar al seu costat. Per la tarda, a vegades la portava jo i altres vegades una altra companya. Depenia de qui feia festa. Però a partir de l'1 d'octubre vaig portar els malalts de pneumologia i la relació va ser més forta.

L'últim dia abans de marxar a casa seva vam tenir una xerrada molt especial: em va donar les gràcies perquè n'havien tingut cura amb tant d'amor...; estava preocupada pels seus fills i em deia: "*Son mayores pero todavia me necesitan... lo siento por ellos*". De cop i volta li mancava l'aire, ens trucava al timbre, hi anaven de pressa, estàvem al seu costat, li donàvem l'atenció que necessitava i llavors ens deia: "*Estoy un poco mejor. Dejame descansar un ratito*". L'endemà jo tenia festa i ens vam despedir com dues amigues: desitjant-nos bona nit. I ens vam donar una forta abraçada. Va morir a casa al cap de pocs dies. Estic contenta d'haver-la sabut escoltar. És un regal que la vida ens ha fet com a equip interdisciplinari. Mai no la podrem oblidar.

M. Carme Martí. Infermera

El purgatori

Els orgullosament ociosos

La poesia, la pintura i la música, ens recorda el poeta romàntic Blake, són els tres poders que posseïm per parlar amb el Paradís i, segons el seu col·lega Shelley, per buidar la vida d'ignorància, error i perfídia i omplir-la d'amor, bellesa i plaer. No sabem si els artistes de l'Hospital mentre pinten se'ls obren les portes del setè cel i una llum resplendent els cobreix de glòria, però segur que durant el temps que dediquen a plasmar en una tela el que senten o com veuen el que els envolta, s'allunyen una mica de la vida de cada dia,

sovint trivial i avorrida, i s'apropen als qui Ruskin anomenava els orgullosament ociosos: aquells que es complauen com criatures en cada moment del dia.

La iniciativa de Nuri Casanoves, de la Unitat de Comunicació i Imatge de l'UAU, amb el vist i plau de Direcció, de donar l'oportunitat a uns companys d'exposar la seva pintura, ha estat com ni feta a mida. Esperem que l'empenta no s'aturi i apareguin altres manifestacions artístiques fins ara amagades en la intimitat del taller o darrera la mampara de l'uniforme. En el proper número, donarem a conèixer la formació

embrionària d'un Orfeó i tant de bo aviat puguem escoltar el refiló de la criatura. Estem conveçuts que a l'Hospital hi ha molta més gent que es dedica a la pintura i que altres fan escultura o figures arquitectòniques amb escuradents o es dediquen a la restauració, o escriuen poesia o prosa, o es lliuren al punt de creu, etc.

Donar a conèixer el que s'ha creat i que un altre s'ho miri, és com treure's la bata i parlar de moltes més coses que d'un part distòcic, de febres d'origen desconegut o de l'enrenou de la guàrdia. La convivència sempre ho agrairà.

Pilar Fuster i Vila

Tècnic de Laboratori

"M'agradaria continuar al Laboratori"

Pilar Fuster i Vila va néixer a Púbol (la Pera) el 3 de juliol de 1941. Casada i amb dues filles, actualment resideix a Bordils, on el seu marit ha estat l'alcalde durant quatre anys.

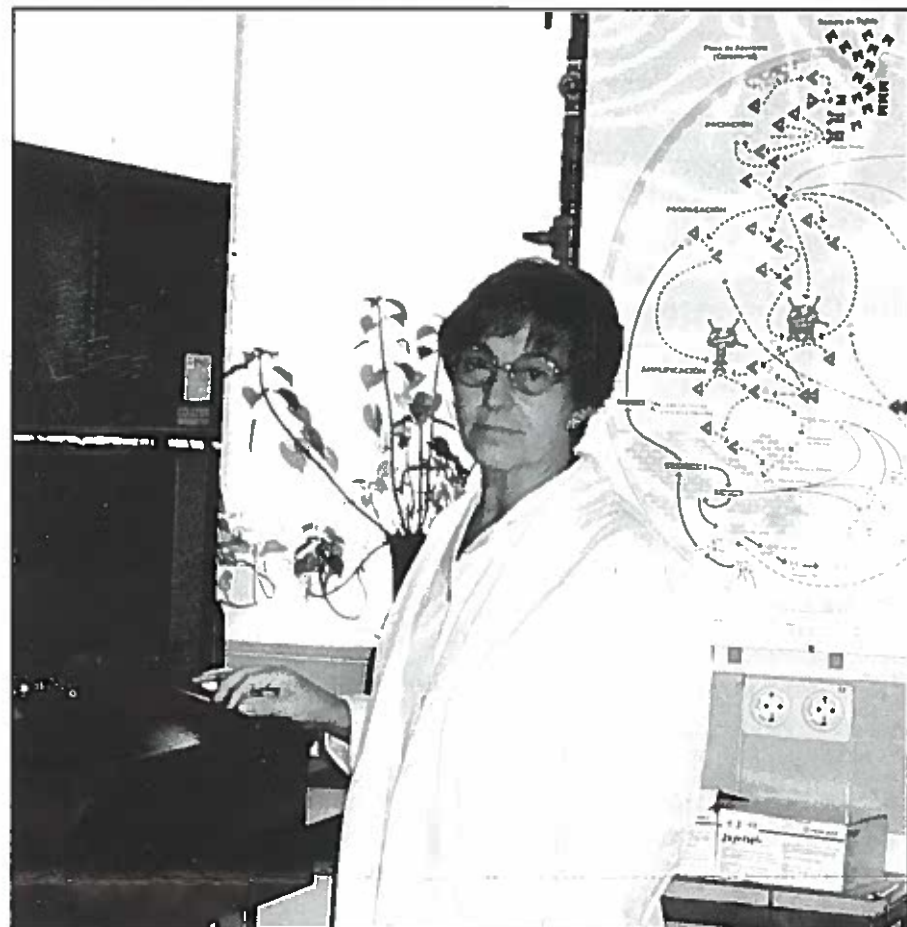
Per Esther M. Salom

És per a mi una satisfacció estrenar-me com a col·laboradora en la revista entrevistant la Pilar Fuster. He estat companya seva durant set anys en el Banc de Sang i us puc parlar amb autoritat sobre el seu bon caràcter i discreció. La trajectòria professional de la Pilar comença fent substitucions com a auxiliar d'infermeria en el servei de raigs X de l'Hospital Universitari de Girona Doctor Josep Trueta, en aquells moments Residència Sanitària General Álvarez de Castro, el juliol de 1980. L'any següent i durant els tres mesos d'estiu treballa al Servei de Cirurgia per passar tot seguit al Servei de Medicina Interna, on s'estarà durant vuit anys.

Del Servei de Medicina Interna, la Pilar en té molts bons records de totes les seves companyes, especialment de la Guri, que ja està jubilada. És en aquest període quan, animada per altres companyes com l'Araceli Gordillo i l'Anna Arboleas (amb la qual, per cert, s'han retrobat al Laboratori), decideix estudiar FP2, branca de Laboratori. Aquesta decisió comporta un gran esforç i es veu obligada a passar al torn de nit fix durant tres anys per poder compaginar feina i estudis. "Vull ressaltar que en tot moment em vaig sentir recolzada per les meves companyes del torn de nit."

Els estudis de tècnic de Laboratori els va finalitzar el juny de l'any 1988, i l'1 d'agost ja començava les seves primeres substitucions com a tècnica del Laboratori d'Hematologia; el mes de novembre del mateix any comença com a tècnica en el Banc de Sang, on estarà destinada durant nou anys, fins als darrers canvis de gestió. Durant aquest període també realitza les sortides per tota la província amb la Unitat Mòbil de la Germandat de Donadors de Sang de Girona, per a l'extracció i recollida de sang. "Hi ha un munt d'anècdotes i bons moments passats que no cabrien en tota la revista".

Actualment la Pilar Fuster està destinada com a tècnica al Laboratori d'Anàlisis Clíniques de l'Àrea d'Hematologia. En aquesta àrea es treballa amb analitzadors de coagulació i cèl·lules, es valora la informació, es revisa i si la informació obtinguda pels analitzadors està fora dels límits del protocol, es

consulta amb l'hematòleg; si tot és correcte, es valida informàticament. Aquesta nova feina li ha representat un repte d'aprenentatge. Un exemple seria l'esforç a aconseguir interpretar les fórmules i poder conèixer els tipus de cèl·lules –eritroblastes, limfòcits, segmentats, blastes, monòcits... Com a projectes, a la Pilar li agradaria aconseguir fer bé la feina encomanada, continuar al Laboratori i adaptar-se a les innovacions que dia a dia es produeixen dins l'organigrama hospitalari. Treballar no ho és tot i com a persona, i al marge de l'hospital, a la Pilar li agraden les excursions, la natació, la lectura, anar de compres i darrerament ha descobert que ser àvia no és tan greu com sembla, ben al contrari, s'ha convertit en una de les seves passions preferides.

Molt personal...

Què destacaries de la teva trajectòria dins l'Hospital?

La meva estada en el Banc de Sang.

Què en penses de tots els canvis que s'han anat produint al centre? Que han estat per millorar.

De tots els caps que has tingut, quin ressaltaries?

El doctor Profitós, perquè ha sigut el que més he tractat.

Quina qualitat valores més en una persona?

La sinceritat.

Quin defecte rebutges més?

L'enveja.

Amb qui t'agradaria passar un dia sencer?

Amb en Richard Gere.

VENDA DIRECTA
CASAS
Girona Montjuïc
PRECIO: 21.000.000 PTS
tel. 25 41 62
mananas de 10 a 13h.

visite casa muestra

- CUATRO DORMITORIOS
- DOS BAÑOS Y ASEO
- COCINA OFFICE Y LAVADERO
- SALON COMEDOR CON SALIDA AL JARDIN
- GARAGE (TRES COCHES)
- BUHARDILLA

big
BUGADERIA INDUSTRIAL DE GIRONA

Polígon Industrial Riudellots s/n - 17457 · RIUDELLOTS DE LA SELVA

Servei d'Oncologia

Considerant que la població experimenta una positiva disposició per a la longevitat i que la malaltia cancerosa se sent atreta per les edats avançades, es pot profetitzar que la paraula neoplàsia continuarà figurant durant molts anys en els certificats de

defunció. O en paraules del doctor Viladiu, cap del Servei d'Oncologia del centre, "el càncer està associat a la vida mateixa i comprendre el mecanisme biològic i molecular de tots els processos vitals demana anys i esforç".

Una oportuna fractura d'un os del peu engegà en orris les expectatives del doctor Pau Viladiu de formar-se als EUA i el postrà, per dir-ho de forma gràfica, al costat del qui seria el seu mentor científic, el doctor Subias, de l'Hospital de Sant Pau, pioner de l'oncologia en el nostre país. Comprovar com una hormona era capaç de reduir la mida d'un tumor, li assenyalà el camí que l'ha portat a dirigir l'Institut Català d'Oncologia, ser cap del Servei a l'Hospital Santa Caterina i, en aquests moments, ser el màxim responsable de l'Oncologia d'aquest Hospital.

Des d'aquells primers dies, plens de tenebres i marcats per un analfabetisme generalitzat pel que fa al tema del càncer, en els quals aquesta paraula tenia més a veure amb "passadís de la mort" que en esperances terapèutiques, s'ha caminat molt, però encara queda un bon tros per fer. El doctor Viladiu s'irrita que no es tinguin en compte el tabac i altres factors de risc, veritables depredadors d'existències, a l'hora de prevenir una malaltia de la qual en la província de Girona es descobreixen 1.900 casos anuals.

El mes de gener, l'Hospital començà a assumir l'Oncologia del Santa Caterina i des del mes de juny atén el vuitanta per cent dels pacients. El següent pas és construir l'edifici (conegut també com a búnquer) de radioteràpia on s'instal·larà la bomba de cobalt i l'accelerador lineal d'electrons. El servei disposa en l'actualitat, a la 8aA, de quinze llits, un dels quals és d'aïllament, que, amb la resta de llits, serveixen com a model de planta pilot de l'ICS. Segons el doctor Rovirosa, gerent de l'Hospital, "la planta conjuga el disseny funcional amb la comoditat

hotelera, necessàries per minimitzar l'impacte psicològic de l'internament i per facilitar el treball professional". El Servei d'Oncologia disposa com a hospital de dia la Unitat de Medicina Ambulatoria (UMA), on es tracten un mitjana de 25 pacients a la setmana, fet que significa unes 250 aplicacions terapèutiques al mes. Per donar una idea del dinamisme del Servei, observem les dades de consultes externes del mes de juliol: es visitaren més de mil pacients; d'aquests, n'ingressaren 127 i se'n donaren d'alta 124 (deduir tres defuncions seria erroni). Definir millor els criteris d'ingrés, potenciar la terapèutica ambulatoria i escurçar l'estada hospitalària, són els objectius del servei a curt termini. El doctor Viladiu insisteix que la labor del Servei no seria possible si no es compta amb l'ajuda i la col·laboració de les diferents especialitats de l'Hospital.

El malalt oncològic, quan el pronòs-

tic no és favorable, fet que es dona en un de cada dos casos, disposa de l'anomenada Unitat de Cures Pal·liatives al Santa Caterina, si la família creu convenient que hi ha de passar els últims dies. Sobre la qüestió de la informació, el doctor Viladiu creu que al pacient se li ha d'explicar el que vol saber. I el

pacient poques coses vol saber. El pacient, el més segur és que conegui fil per randa el seu pronòstic i agraeixi la posta en escena de facultatius i familiars. Tant de bo, més endavant es trenqui la conxorxa de silencis i mentides pietoses que per raons atàviques es teixeix entorn al pacient al qual se li ha descobert la data de caducitat. A ningú li fa gràcia saber-ho, però com deia Arthur Koestler, "una vegada el pacient ho accepta, té la seguretat que trepitja de peus a terra per primera vegada en la seva vida".

El servei el formen a més del doctor Viladiu, cap del Servei, els doctors Miquel Beltran, Joan Dorca i Jordi Vayreda, com a caps clínics; Eugeni Canals, Josep M. Cornella, Josep Espanyol, Rafael Fuentes i Angel Izquierdo, com a adjunts. La supervisora de la planta és M. Hortènsia Mourinyo. Mercè Bernardors és la secretària i, a pesar que no figurin els seus noms, infermeres, auxiliars i zeladors, es mereixen un *cum laude* per la seva feina en un dels camps més delicats de la medicina. **Jordi Costa.**

Correcció d'Infermeria

El personal d'Infermeria de la unitat 6aA creu oportú fer una observació sobre el nombre de presències físiques a la unitat, perquè consideren que el que s'esmenta en l'article sobre l'UCIM-CIR del número anterior no es correspon amb la realitat. El personal d'infermeria assegura que "el nombre de presències físiques de dilluns a divendres al torn de tarda si que és de dues infermeres per als 8 llits, però no a la resta de torns, ni els diumenges i festius, que és d'una infermera". Volen aclarir que la unitat compta amb la presència d'una infermera responsable en el torn de jornada partida de dilluns a divendres que, a més de fer tasques assistencials directes, es també la responsable de gestionar els recursos

materials, les cures d'infermeria i valorar l'entrada i sortida dels malalts a/de la unitat.

Els grinyols de les portes tallafocs

Hi ha personal del centre que treballa a prop de les portes tallafocs que s'han col·locat recentment, que es queixa dels grinyols que fan cada vegada que les han d'obrir per passar-hi. Pensen que l'empresa que les va posar no les ha lliurades prou greixades.

Modificació de la plantilla

El setembre, el zelador José Morales Cobos es va jubilar i, en el mes d'octubre, l'infermer Antonio Villacampa Subias va ser traslladat.

GRUP EULEN

- NETEJA
- SEGURETAT. PROSE, S.A.
- TREBALL TEMPORAL. FLEXIPLAN, S.A.E.T.T.

- SERVEIS SOCIALS
- MEDI AMBIENT
- MANTENIMENT
- SERVEIS AUXILIARS

Delegació a Girona: C/. Bernal Boadas, 11 - Tel.: 21 41 18